

บทที่ 470

ความเชื่อ ความศรัทธา VS ความมกมาย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในแต่ละวัย ความหมายของหลายๆ อย่างจะเปลี่ยนไปตามวัย ยกตัวอย่าง มีคำพังเพยที่ว่า “เพื่อนกินหาง่าย เพื่อนตายหายาก” แต่ในวัยของลูกขณะนี้ หลายๆ คนเริ่มพูดว่า “เพื่อนกินหายาก” ซะแล้ว 😊 ส่วนคำว่า “เพื่อนตาย” ก็แล้วแต่ว่าจะแปลความหมายเป็นว่าอย่างไร

ลูกเองในตอนนั้น เห็นชัดโดยไม่ต้องวิเคราะห์ว่า เพื่อนกลุ่มไหนเป็นอย่างไร กลุ่มไหนเพื่อนกิน กลุ่มไหนเพื่อน(ยังไม่)ตาย กลุ่มไหนเพื่อนแท้ กลุ่มไหนเพื่อน...

ลูกมีเพื่อนกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่มีงานอดิเรก (Hobby) ตรงกันคือ ชอบถ่ายรูป แล้วก็ขยับขยายฐานะตัวเองเป็นนางแบบ นายแบบ เพื่อให้เพื่อนในกลุ่มได้ถ่ายรูปทดสอบฝีมือ แต่เหนือกว่าการถ่ายรูปเป็นนางแบบนางแบบให้ซึ่งกันและกัน เราเป็นกลุ่มศาสนสัมพันธ์เล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่เหนียวแน่นมาก

ลูกเป็นคนเดียวที่เป็นคริสตชน นอกนั้นก็นับถือศาสนาหลักของประเทศไทยทั้งหมด และทุกครั้งที่เราเสร็จจากการถ่ายรูปและรับประทานอาหารร่วมกัน บางครั้งก็ไปต่อบ้านของลูกเพื่อเปรียบเทียบว่าภาพใครได้รางวัลที่ 1 ฯลฯ ทุกครั้งเราจะมีหัวข้อทางศาสนาที่เราจะมาถกกัน เปรียบเทียบกัน แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง ลูกจะยกบทพระวาจาจากพระคัมภีร์ในขณะที่จะมีเพื่อนคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องทางพระไตรปิฎก เหมือนกัน ต่างกัน ตรงไหน แล้วเราจะจบวันนัดพบกันแต่ละครั้งด้วยความสุขและความรัก

หลังจากไม่ได้พบปะกันเพราะเรื่องโรคระบาดโควิด-19 เป็นเวลาเกือบ 3 ปี กลุ่มเราก็นัดมีกิจกรรมร่วมกันเป็นครั้งแรกเมื่อวันก่อน เพื่อนคนหนึ่งเสนอสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำชาติแห่งหนึ่ง ซึ่งลูกรู้สึกตื่นเต้นเพราะในฐานะเป็นคริสตชนไม่เคยเหยียบย่างเข้าไป

พอก้าวข้ามพรมธรณีประตูเข้าไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้น ลูกถึงกับตะลึงและหยุดอยู่กับที่ เพราะมีผู้คนเยอะมาก ปานประดุจเป็นงานวัดและมีหลาย “ศาลา” เรียงรายกัน ศาลาแรกมีคนประกาศไมค์อยู่ข้างในให้คนบริจาคเงินว่า ผู้ที่เกิดวันจันทร์ให้บริจาคตรงนี้ วันอังคาร ... วันพุธ... ลูกยืนอยู่ข้างนอกไม่ได้เข้าไป

อีกศาลาหนึ่งมีคนประกาศไมค์เช่นเดียวกันว่า ใครต้องการสะอาดเคราะห์ให้บริจาคที่นั่น ฯลฯ คนแน่นขนัด ต่างถือรูปเทียน ดอกไม้ และเงินในมือเตรียมพร้อมไปทำบุญ

ลูกไม่ได้เข้าไปสักศาลา คงถ่ายรูปอยู่รอบนอกของทุกศาลา

ตอนทานข้าวเที่ยง เพื่อนคนที่ลึกลับซึ่งในหลักธรรมของศาสนาของเธอพูดกับลูกว่า “สิ่งที่เราเห็นวันนี้ เป็นการนำศาสนาพัฒนาเป็นเชิงพาณิชย์ ซึ่งไม่มีอยู่ในหลักธรรมคำสอนขององค์ศาสนาเลย แต่คนไทยจำนวนไม่น้อยทุกวันนี้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติไปแล้ว”

ลูกคิดถึงศาสนาคริสต์ของเรา ก็มีผู้ปฏิบัติตามในรูปแบบเช่นนี้ตั้งแต่ยุคพระเยซูเจ้าแล้ว

“พระเยซูเจ้าเข้าสู่พระวิหาร ทรงขับไล่บรรดาคนซื้อขายนในพระวิหาร
ทรงคว่ำโต๊ะของคนแลกเงินและม้านั่งของคนขายนกพิราบ” มัทธิว 21:12

ยังมีลูกน้องเก่าของลูกตั้งแต่หลายสิบปีก่อน กลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่ยังไปมาหาสู่กับลูก และทุกๆ ปีลูกจะเลี้ยงอาหารพวกเขาอย่างน้อย 1 มื้อต่อปี ทุกคนเป็นศาสนิกชนที่ดี ถือศีล มีคุณธรรม มีอยู่คนหนึ่งปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ บางครั้งก็นุ่งขาวห่มขาว ซึ่งพวกเราก็นุโมทนาสาธุ แต่สำหรับเธอแล้ว คำว่าสุราเมระยะเป็นของต้องห้าม ดังนั้นเวลาที่เธอไปร่วมรับประทานอาหารด้วย เราไม่กล้าสั่งเบียร์หรือไวน์ 😊

ในสังคมแห่งความหลากหลายเช่นปัจจุบัน การยอมรับความแตกต่างของผู้อื่นโดยไม่มอดิตจะทำให้โลกหรือสังคมที่เราอยู่มีความสมานฉันท์ เป็นหนึ่งเดียวกันโดยไม่แตกแยก

ในช่วงที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง มีอยู่วันหนึ่ง ลูกอยู่ในกลุ่มเพื่อนคาทอลิกทั้งหมด มีคนถามลูกว่าการไปพูดแบ่งปันแต่ละครั้ง ลูกเตรียมตัวอย่างไร ลูกตอบว่าลูกจะเตรียมตัวเป็นอย่างดี ตั้งแต่การเขียนบทแบ่งปัน ตรวจทาน grammar และซ้อมพูด ซ้อมแล้วซ้อมอีก จนจำใจความได้ทั้งหมด มีเพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นมาทันทีว่า “เตรียมอะไรมากมายขนาดนั้น หากเธอมีความเชื่อ พอขึ้นเวที พระจิตเจ้าก็จะดูแลใจเธอเองว่าให้พูดอะไร” ลูกฟังเสร็จ ไม่ได้ตอบอะไร เพราะเธอผู้นั้นเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด มีอายุเป็นคริสตชนนานกว่าลูกหลายเท่า และยังเป็นผู้นำหลายองค์กร แต่ลูกคิดในใจว่า หากเธอได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศ ต้องขึ้นเวทีพูดเป็นภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้ฟังนับพันนับหมื่นคน เธอจะไม่เตรียมตัวและขอให้พระจิตเจ้าดูแลใจเธออย่างเดียวหรือ?

ความเชื่อ ความศรัทธา และความมกมายนั้นต่างกัน

ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข และลูกเชื่อว่าทุกวันนี้พระองค์ก็ยังคงประทานอัศจรรย์ให้แก่โลกเราอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากการมีบุญราศีและนักบุญเพิ่มอยู่เสมอ แต่คุณนี้อาจจะไม่ใช่เป็นยุคที่เราจะเห็นใครเดินบนผิวน้ำเหมือนในยุคที่พระเยซูเจ้าทรงพระชนม์อยู่

ในชีวิตของลูกเอง ลูกได้รับอัศจรรย์ใหญ่ๆ จากพระองค์ถึงสองครั้ง ครั้งแรกคือการไปค้นพบเอกสารที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกได้ แม้เวลาจะผ่านไปถึง 14 ปีก็ตาม และอีกครั้งหนึ่งคือ การที่ลูกสามารถตั้งมูลนิธิขึ้นมา เพื่อนำอาหารส่วนเกินจากวงจรธุรกิจไปแจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้สำเร็จ แต่ทั้งสองครั้ง ลูกทุ่มเทและต่อสู้แบบสุดตัว สุดกำลัง ควบคู่กับการสวดภาวนาอย่างเข้มข้นและต่อเนื่อง เพราะลูกมีความเชื่อว่า

พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่ช่วยตัวเองเท่านั้น

“ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:1

อาแมน

ลูกขอพร: องค์กรนี้

www.moving-themountain.com

